

[Holger K. Nielsen]

Ærlig talt, er det ikke for galt med alt det praleri, vi altid skal høre, når vi skal snakke om arbejdsløshed og problemerne her i samfundet? Jeg synes, det ville have klædt statsministeren, hvis han mere klart havde erkendt, at der her er et langt alvorligere problem, end regeringen vil være ved, og at regeringen som følge heraf havde erkendt, at der skal en langt mere målrettet indsats til end det, vi præsenteres for her.

Vi hører gang på gang, at der skal være tale om rigtige job. Man er imod såkaldte kunstige job, og man forstår her, at det betyder, at der ikke må være offentlig støtte i de pågældende job. Det var jo hr. Helge Sanders store budskab. Men må man så spørge hr. Helge Sander: Mener hr. Helge Sander ikke, at job i landbrugssektoren er rigtige job? Hvis landbruget ikke fik støtte fra det offentlige, ville landbruget jo ikke være nogen steder. Er det ikke sådan, at en masse af de rigtige job, som man kalder det, i høj grad er afhængige af støtte fra det offentlige? Ikke mindst landbrugssektoren er jo afhængig af en meget kraftig offentlig sektor.

Det er vigtigt, at vi erkender problemet, og det er vigtigt, at vi har en mere ambitiøs målsætning end den, regeringen lægger op til.

Regeringen hævder, at man kan skaffe 100.000 job på 5 år. I virkeligheden er der jo tale om et skud ud i tågen. I maj 1990 skønnede regeringen, at der ville være 255.000 arbejdsløse i 1991. Det er 17 måneder siden. Det reelle tal er ca. 40.000 mere. Når man på 17 måneder – og det er der tale om – kan skønne så forkert, hvor forkert kan man så ikke skønne i forhold til 5 år? Det viser sig jo også, at de kommentarer, man i pressen i dag har fået fra erhvervslivet, viser, at der ikke er den tillid til, at der med den politik, der er lagt op til, kan skaffes de mange job, som regeringen påstår.

For der er jo, som jeg sagde før, tale om en alt for generel politik, hvor man håber på, at lettelser til erhvervslivet vil skaffe flere arbejdspladser, mens sandheden jo er, at når der er mistet så mange job de sidste 4 år – og det er jo tilfældet – så har det ikke noget at gøre med en større arbejdsstyrke. Det er simpelt hen job, der er mistet i erhvervslivet, og det har primært noget at gøre med den teknologiske udvikling, vi oplever i disse år. Det er godt nok med ny

teknologi og en god produktivitet, men udgangspunktet må så også være, at den ny teknologi bliver til gavn for de mange almindelige mennesker og til gavn for, at der kan komme flere i arbejde.

Det er vigtigt med nytænkning, og det er rigtigt nok, at der ingen patentløsninger er, men vi skal også passe på, at vi ikke blokerer for alle former for nye ideer. Da vismand Blomgren-Hansen var ude med sit såkaldte columbusæg, blev han nærmest frosset ud, grinet ud. Det var ikke alt, vi var enige i, men der var da tale om et forsøg på at nytænke i forhold til de forpligtelser i forhold til arbejdsløshedsproblemet, der burde være i erhvervslivet.

Vi tror ikke på, at man kan løse dette problem eller formindske arbejdsløsheden, uden at man er nødt til at gennemtænke forpligtende ordninger i forhold til erhvervslivet. I det hele taget må man sige, at erhvervslivet i alt for lille udstrækning bliver forpligtet i forhold til arbejdsløsheden.

Regeringen er meget optaget af, at dagpengesystemet blokerer for en bekæmpelse af arbejdsløsheden. Vi afviser ikke at diskutere ændringer af dagpengesystemet – det har vi en debat om senere i dag, og der er ting, der kan ændres – men vi afviser fuldstændig, at der er denne sammenhæng mellem arbejdsløshed og dagpengeforhold. Problemet omkring arbejdsløsheden er mangelen på job, og ligegyldigt hvor meget man pisker de arbejdsløse, hvor meget man såkaldt tilskynder dem, hvor meget man skærer ned på dem, så får man ikke flere job af den grund. Det er ikke her, problemet ligger.

Problemet ligger i en mangelfuld erhvervs politik og mangel på job, og i den sammenhæng har de såkaldte strukturproblemer ikke sammenhæng med, at dagpengesystemet er for såkaldt stift. De har langt mere sammenhæng med en mangelfuld uddannelsesindsats, og det er derfor, det er erhvervsuddannelse og efteruddannelse, der er løsningen på de såkaldte strukturproblemer og det problem med flaskehalse, omkring 220.000, som regeringen løbende er så optaget af.

Vi mener generelt, at regeringens oplæg er for uambitiøst. Vi vil godt have et måltal for beskæftigelsen allerede i 1992. Når man taler om måltal, synes vi, det er vigtigere at tale om måltal for nedbringelse af arbejdsløsheden